

[Nem elhagytál...]

Nem elhagytál – te bennem múlasz el,
arcod fakul, már kék vagy, mint az emlék,
s már az se fáj, hogy nem vagy itt velem,
az fáj, hogy nem hiányzol.

Zöld lobogását kék hűvösségre
így váltja át az esti rét,
így szívja fel az ég a bokrok arcát
sovány vizekből, így
ölti magára felesleges szépségét
az emléken megőrzött szerelem.

K.n. / 197? / WM KGY 2015.16.1.

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)